

Carta a Simone Pétrement

Estimada Simone,

la comparança amb Vixnú que em fas¹ ve just al moment oportú, ja que, havent-se encarnat en Krixna, fou bover; i, sobre Krixna, hi ha aquest vers en un text sànscrit: “Estimat, li deien les guardes de vaques; infant, li deien els vells; amo sobirà, li deien els déus.” Així, com a mossa de mas, tindré dret a dir-li estimat; m’és dolç, de pensar-ho. He fet sànscrit, aquests darrers mesos, i llegit uns quants versos del text de la *Gita*, cosa que me l’ha fet estimar molt més. I he après també a estimar els *Upanixad*.

El meu lloc —¿com el definiré? Si és per l’exterior, saps prou bé que el govern del meu país considera que a l’ensenyament i en l’activitat intel·lectual la meua influència és nefasta, i que he d’entrar en la producció. ¿No és, de manera general —i fora que algun deure s’hi oposi—, una bona cosa, de sotmetre-s’hi? I, mirades les coses des de l’interior, sí, en tinc necessitat, de fer-ho. Si no fos així, ¿on trobaria la força de determinar-me a fer una cosa en què preveig, potser erròniament, tot de penes, fatigues i patiments? D’energia per a escarrassar-me i patir, no en duc pas, a dins, fora de quan una necessitat interior, de què sento que no me’n puc sostreure sense trair-me, m’hi empeny. Quan a aquesta necessitat interior se n’hi afegeix una d’exterior, ¿quina potència no assoleix? ¿No saps pas com aquesta resolució m’ajuda a suportar les desgràcies del moment! Les fatigues del cos i de l’ànima se’m transformaran en aliment, enmig d’un poble que passa fam.

Pel que fa a mi, saps prou bé que mai no m’ha recat d’haver anat a la fàbrica; des d’aleshores, me n’he felicitat cada dia, d’haver-ne tingut la força; aquesta vegada em sento empesa igual d’imperiosament.

Hi ha una altra cosa² que faria, abans que això —però fins ara m’ha estat materialment impossible. Te la diré si ens podiem veure.

És veritat, crec sentir que hi ha coses que puc fer, però encara no veig prou clarament quines (tot i que n’entreveig unes quantes, més aviat massa); però sento que aquella ha de ser la primera. És el que sentia per la fàbrica, i l’encertava. Si tingués la feblesa de recular davant la duresa de la vida que m’espera, sé llavors que ja no podria fer res més.

Fora d’això, és possible que em despatxin al cap de poc per poca feina. Em seria, moralment, un cop molt dur; no et puc dir fins a quin punt desitjo d’aguantar. (Encara no en sóc, d’obrer agrícola; començaré, em penso, d’aquí a una setmana.)

Mercès per les noves d’Alain, tot i ser dolentes. No sembles pas haver-lo trobat afeblit, oi? N’estic contenta. ¿Saps si ha rebut la meua carta?

No saps pas fins a quin punt desitjo que facis filosofia. Cal que demanis una excedència i una beca de doctorat. Vés a veure Le Senne; és l’únic amb intel·ligència i cor, entre aquests bonzes. Va ser professor meu a Victor-Duruy. Parla-li de mi; potser encara em recorda. Digues-li que em recordo d’ell amb afecte i reconeixença, encara que no li hagi donat senyals de vida (pots dir-li com he arribat a estar de paralizada, durant deu anys, per mals de cap intensos i ininterromputs, de 1930 a 1940...); li pots explicar que a Marsella m’he fet amiga del seu amic Berger, del qual n’acaba de fer publicar la tesi —que està molt bé. Mostra-li el manuscrit que em vas mostrar, sobre la mort, la gràcia, etc (sens dubte el deus haver encara millorat, després, oi?). Estic segura que farà el que calgui. T’ho prego, fes-ho. Paraula que, al teu lloc, jo ho faria. Amb algú com Le Senne, no ha de costar gens; és un home, no un bonze. Sento, experimento dins meu la certesa que pots

fer quelcom que valgui verament la pena i que tens l'obligació de fer-ho. Saps prou bé que en aquesta matèria el que experimento està sempre per dessota del que penso, i que jo (...)

[Conec, per mitjà del meu germà, certs professors que podrien tenir influència a la Caixa de Recerca, i intentaré de reprendre-hi contacte perquè et permetin d'aconseguir una excedència i una beca de doctorat.] Si ho aconseguixo, per la teva banda almenys deixa fer, t'ho prego. Per a mi seria un reconfort com no sé expressar, de saber que treballes en una obra.

El que en dius egoisme només és la solitud interior indispensable a tota creació, i mostra que estàs madura per a una obra. No n'ets pas, d'egoista, car l'horror de l'època et penetra. Tant de bo no en siguis envaïda, però. L'horror és un sentiment infernal, vull dir que procedeix de l'infern. Si s'hi passa, cal llavors un dia sortir-ne. Però com més horrible és el munt de destruccions, més essencial és fer una obra, i més el pensament de l'obra a fer aporta amor. ¡Quina revenja, fer quelcom (o preparar-s'hi) en aquest temps en què cada segon és ple de morts! Només hi ha això, o morir; però morir no pot pas ser voluntari.

Prova d'estimar aquest bell país on ets; és innocent dels horrors que passen. Respecte a mi, aconseguixo d'estimar el cel (...)

(...)

[Dijous seré, amb els pares, a Le Poët.] ¡Vols passar-hi uns dies amb nosaltres? Tindries una habitació, a la casa, i menjariem junts (a més, hi ha un hotelet al costat per als dies d'avituallament difícil). ¡N'estariem tan contents! La mare ho desitja tant, i ja no parlem de mi.

¡O potser vols que ens trobem a Briançon? No tindriem tant de temps, però. En tot cas, telegrafia. *No triguís*, que no sé exactament en quina data baixaré a la verema. Telegrafia per dir, sigui quan arribaràs, sigui, si t'ho estimes més, quan vols que vingui, sigui a Briançon, sigui fins i tot allà on t'estàs (no m'hi podré quedar, però).

(...) Fins aviat, i records.

Notes:

A mitjan juny de 1941, des de Marsella, Simone Weil havia escrit a S. Pétrement, a París, una carta de set ratlles (màxim de llargada que es permetia, entre zona lliure i zona ocupada, per a cartes de caràcter familiar) interessant-se per ella i aconsellant-li d'acabar un esbós d'estudi que li havia mostrat. I a començaments d'agost n'hi havia escrit una altra donant-li la seva adreça a Saint-Marcel.

Simone Pétrement, per prescripció del metge, cada any passava un mes de repòs a la muntanya. Aquest any el metge va considerar que encara li convenia, i va aconseguir un permís per a anar-se'n a passar un mes als Alps, a Huez, departament de l'Isère, en zona lliure. És un cop allà, que li va tornar resposta -i, essent de zona lliure a zona lliure, sense límit de ratlles.

El 7 de setembre, des de Saint-Marcel, Simone Weil la hi respon amb aquesta carta. Els dos talls que hi ha són deguts a l'estripada d'un dels fulls (amb el nom i l'adreça de deu persones a qui demanava de fer-los uns encàrrecs) que féu S. Pétrement camí de París per tal que, en cas que la policia alemanya l'escorcollés en traspasar la línia de separació entre zones, no en tragués que S. Weil participava en activitats de resistència.

1.- A la carta, Simone Pétrement, tot fent broma, compara Simone amb Vixnú, el déu dels múltiples avatars, per la seva nova transformació en obrera agrícola.

2.- És la seva decisió de participar a la guerra, particularment per mitjà del seu pla de formació d'infermeres de primera línia.